

vlastníkem pohledávky ve výši 3000 Kč Zemská dobytčí pojišťovna. zbývající částky 2900 Kč žalobce. Jen částka tato byla žalobcem zažalována a jest předmětem sporného jednání, tohoto.

Jest tudíž žalobce k jejímu vymáhání aktivně legitimován a jest mu legitimace tato neprávem dovolatelem odpirána.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 24. června 1924 R v I 563/24.) *Dr. Rudolf Schreiber.*

Právní význam smlouvy zaručovací podle § 880a), 2. věta obč. zák. k tíži třetí osoby jeví se pouze v tom, že slibující musí bez ohledu na své provinění hraditi plnou náhradu za to, že třetí neplnil, nemá však protismluvník slibujícího nároku na jednání slibujícího, kterým by plnění třetí osoby docílil.

O žalobě fy Heinrich L. proti fy Josef K. uznal obch. senát v P., že žalovaná strana je povinna; dodržujíc smlouvu, do jednoho měsíce postarati se o to, aby žalující strana byla přičleněna k obchodní společnosti R. jako mimostojící velkododavatelka a aby byla jako taková oprávněna jí dodávati zboží za tytéž ceny, zač členové této společnosti jí dodávají.

Rozsudkem vr. z. s. byl rozsudek tento potvrzen. Dovolání strany žalovaného nejvyšší soud vyhověl a napadený rozsudek změnil tak, že se žalobní žádost zamítla.

Důvod y: Strana žalující zaujímá sama stanovisko právní, že se žalovaná strana zaručila za výsledek. Jde tedy o smlouvu zaručovací podle § 880 a), 2. věta obč. zák. Právní význam smlouvy k tíži třetí osoby podle tohoto paragrafu jeví se v tom, že slibujícího zavazuje, že ručí za to, že třetí osoba bude plniti a musí bez ohledu na své provinění hraditi plnou náhradu za to, že třetí neplnil. Podle toho nemá protismluvník slibujícího ani nároku na plnění třetí osoby, ani nároku na určité jednání slibujícího, kterým by jeho plnění docílil, nýbrž má toliko nárok na plné dostiučinění, jestliže třetí neplní, ačkoli slibující projevili, že za výsledek své přimluvy stojí. Pro správnost tohoto názoru svědčí také zpráva komise pro justiční záležitosti, 78. příloha k stenogr. protokolům panské sněmovny, XXI sese 1912, str. 143 a 144, že účelem § 880 a) obč. zák. (§ 91 III. nov. k němu), nebylo tak zdůrazniti vyloučení přímého závazku třetí osoby, nýbrž že jím měla býti dána vykládací zásada o povinnostech slibujícímu samému

vznikajících. Zhostil-li se zákon tohoto výslovně vytyčeného úkolu jen stanovením, že slibující je povinen plným dostiučiněním, nezmiňuje se o nižádné jeho povinnosti, nutno z toho usuzovati, že takto úmyslně jakýkoli jiný závazek, jak na straně třetí osoby, tak zejména i na straně slibujícího chtěl vyloučiti. Že je vyloučen závazek třetího, netřeba šíře doličovati. Zmíněná správa komise panské sněmovny mluví o takovém »nemožném« zatížení jako o samozřejmosti. Avšak vyloučen je podle přirozené povahy věci také závazek slibujícího a s tím i nárok jeho protismluvnicka, aby onen vyvíjel za účelem uskutečnění připověděné úmluvy jakoukoli činnost. Sebenaléhavější přímluva musí se minouti s úspěchem, když její výsledek je závislým na vůli aneb způsobilosti osoby třetí a ta přes všechnu poctivou snahu slibujícího plniti nechce aneb nemůže, zač se slibující zaručil.

I kdyby se tedy uznávaly nárok a žaloba na uskutečnění připověděné přímluvy, za jejíž výsledek se kdo zaručil, totiž žaloba na vyvíjení jisté činnosti ve smyslu připovědi přípustnými, nezbyvalo by oprávněnému, nemá-li jeho — třebaže rozsudkem stvrzený — nárok zůstatí závislým na dobré vůli a způsobilosti nezavázaného třetího a se tím státi bezcenným, nic jiného, než aby slibujícího žaloval znovu a sice na dostiučinění. Bylo proto žalobu na uskutečnění připověděné přímluvy zamítnouti.

(Rozhodnutí ze dne 1. července 1925 č. j. R v I 698/25-1.)

Dr. Eckstein.

Jde-li o obnovu drobných zemědělských pachtů, nestačí, aby pozemek byl zemědělský, nýbrž musí býti zemědělským i sám pacht.

Všecky platné zákony o obnově drobných zemědělských pachtů č. 313/21, 213/22, 204/24, mluví sice v základních svých ustanoveních zrovna tak, jako jejich vzor, jímž bylo Opatření Stálého výboru Národního Shromáždění (§ 8), o »pachtu (podpachtu) zemědělského pozemku«; nicméně však není podle ducha a smyslu jich rozhodno již to samé, zda pozemek jest dle své povahy zemědělský, nýbrž vyžaduje se vedle toho také jako podmínka nezbytná, aby pachtýř pozemku zemědělsky též užíval, jako zemědělský jej vzdělával a zemědělsky z něho těžil, t. j. aby na něm pěstoval zemědělské plodiny, tedy produkty, které slouží za potraviny a píci, či zkrátka zemědělsky na něm hospodařil. To tanulo zákonodárci tak rázně a určitě na mysli, že v nápisech všech těchto zákonů, jako již v nápisu cit. Opatření